

der er tale om en informationsprocedure, hvor vi alene giver oplysningerne om de pågældende anlæg videre til de pågældende myndigheder i importlandet; det vil sige, at vi deler vores viden med dem.

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det i nogle tilfælde markedsmæssigt vil være en fordel for eksportøren, at man kan vise, at det er et udmærket anlæg; det drejer sig om, og at der ikke er nogen miljømæssige problemer. Hvis der derimod virkelig er miljømæssige problemer, er det til fordel for miljøet, at miljømyndighederne i det importerende land har de samme oplysninger som vi. Men det er stadig væk importlandet, der skal træffe beslutningen om, hvorvidt man vil have anlægget eller ej.

Hvad er egentlig risikoen for os rent konkurrencemæssigt i forhold til andre lande? Den er efter min mening lig nul. Danmark lever ikke af at eksportere miljøfarligt, udslidt fabriksudstyr fra listevirksomheder, og det skal vi heller ikke leve af. Så jeg tror ikke, der er nogen økonomisk risiko.

Er der så en politisk risiko for, at vi bliver isoleret? Det tror jeg bestemt heller ikke. Tværtimod er der vel håb om, at det, at vi gennemfører det i Danmark og meget gerne også i andre lande, vil være med til at presse den bevægelse i retning af at lave noget tilsvarende på globalt plan frem, som allerede er i gang i UNEP.

Jeg tror personlig på, at det vil være et initiativ, der smitter, så andre lande vil gøre det samme og vi vil få en global konvention, og jeg vil meget gerne love også at kæmpe for det i EU. Vi har andre eksempler, hvor Danmark er gået foran, og hvor det efterfølgende har dannet skole.

Jeg sagde, at vi er forskellige. Vi er forskellige derved, at jeg har meget svært ved at forstå alle bekymringerne over at give sådanne informationer videre, og jeg har meget svært ved at se, at det ikke skulle være en fornuftig tanke, men det er der altså andre der har en anden opfattelse af. Jeg har også meget svært ved at forstå, hvorfor vi skal vente på EU. Vi skal prøve at få EU med, og vi skal inspirere ved at gå foran. Det har vi jo haft held til i mange situationer.

Men hvorfor er det så farligt, at vi i Danmark tror, at vi selv kan noget, at vi selv udretter noget, at vi selv prøver noget? De andre lande gør det jo også på de områder, hvor de har særlige forudsætninger. Vi har nogle forudsætninger på miljø- og energiområdet. Hvad er så farligt ved, at vi prøver at danne skole og være et forbillede? Jeg kan ikke se det. Ofte er det jo

sådan, at vi bliver mødt med argumentet, hvorfor vi vil have det indført i EU, hvis vi ikke engang har gjort det i vores eget land, hvor vi har mulighed for det. Så meget om forslaget.

Jeg ved godt, at der er forskellige opfattelser på dette område, men jeg håber, at det flertal, der i sin tid var bag beretningen, også må manifestere sig, når vi ser på betænkningen, og jeg vil gerne kvittere for de indlæg, der har været holdt af regeringsordførerne og hr. Steen Gade og hr. Bent Hindrup Andersen. Jeg synes, det er en god tanke, der rejses om inddragelse af miljøorganisationerne i dette, og det vil vi meget gerne være imødekommende over for.

Til gengæld vil jeg gerne strække hånden ud, når det drejer sig om de argumenter, der har været fremme her i dag om detailhandelens problemer. Når vi har taget detailhandelen med under bemyndigelsesbestemmelserne i forbindelse med opfyldelse af emballagedirektivet, er det alene for at være sikre på, at vi får de fornødne oplysninger, der er nødvendige for, at vi kan opfylde vore internationale forpligtelser.

Indrømmelsen skal bestå i, at vi kun vil bruge denne bemyndigelse over for detailhandler, som vi ikke kan skaffe de nødvendige oplysninger om på anden måde. Når det drejer sig om varer produceret her i Danmark, skal vi selvfølgelig bruge bemyndigelsen over for producenterne, og når det drejer sig om importvirksomheder, som har forudsætninger for at kunne give de relevante oplysninger, skal det være dem.

Men der er en række importvirksomheder, som – for nu at citere mine medarbejdere – ikke er andet end en telefon og et skrivebord, og som ikke har en jordisk chance for at give os fyldestgørende oplysninger, og dér er det altså vigtigt, at vi kan holde fast i detailhandelen for at være sikre på, at vi får oplysningerne. Det er jeg meget parat til at få formuleret på en sådan måde, at man kan se, at vi ikke er ude på at belaste detailhandelen mere end absolut nødvendigt.

Der kan også være andre spørgsmål, og dem vil jeg gerne give tilsagn om at vi vil samarbejde om.

Hr. Brusgaard mente, at dette her var at sidestille med labskovs i Tivoli, men min erfaring er, at det er det eneste måltid, man kan være nogenlunde sikker på kvaliteten af, når man spiser i Tivoli. Så jeg betragter det som en res.

Jeg vil gerne kvittere for de mange interessante indlæg i øvrigt, selv om jeg altså må konstatere, at når det drejer sig om informations-